

ΑΝΟΙΚΤΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β:

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Φίλτατέ μου,

Καὶ τώρα, ἃς εἰσέλθωμεν σιγὰ σιγύ, μὲ Θλυπῆμας τὴν ἡσυχίαν καὶ μ' θάνατον τὸ κέρι, εἰς τὸ κύριον θέμα μας.

Καὶ τὸ κύριον αὐτὸν θέμα — οὐτέρικι ἀπὸ τὸ εἰσαγωγικόν του γράμμα, οὐτεὶ ἡ εὐθυμία ποῦ ποῦ ἐμπνέει δὲ Πόθενος Νάζος, καὶ ἡ πικράδη ποὺ δὲ Σεργίζεις Νάζος σὲ κάρνει νὰ δοκιμάσῃς, δίδουν μιὰν τόσον χαρακτηριστικὴν γραμμὴν εἰς τὸν φυσιογνωμίκην τοῦ νῦν διευθυντοῦ τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν — τὸ θέμα μας αὐτό, εἶναι τὸ ἔργον του τὸ ὅποιον δὲς ἀναθίοργωνταις, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἥσην ἀπάντησε τὸ πόδι του ἔκει μέσον, καὶ ὡς διευθυντής διὰ τάραρη μᾶς περιυτίσσει.

Καὶ τὸ ἔργον αὐτό, αἰσθάνομεν τὰς ἀνάγκας, αἰσθάνομεν τὸ αἰθέλιον πλέον — δημος τὸ αἰσθάνεσαι καὶ σύ, φίλτατε — νὰ τὸ ἔστασιον ἀνελάντικοτετκή: θερύτατε· λεπτομερέστετκτε· καὶ δι, τι ωλὸν ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει, νὰ τὸ ρυπίσαι, καὶ τὸ ἄλλο νὰ τὸ κοιραλίσαι, νὰ τὸ ἔστινέσαι, καὶ κοιραλίσησάντον ἔτοι καὶ ἔστινχυμένον νὰ τὸ πετάξει — ὃ πότο μεγάλος εἶναι δὲ πόθος μαν — κατὰ πρόσωπον ἔκεινων δους νομίζουν πᾶς καὶ τὰ εὐγενέστερά τισιν τοῦ ἔθνους μας, ἡπεριθνά νὰ τὰ ἔκπορνεύουν ἀκέην, καθιστῶντες κατὰ δοθῆ τὴν στενάν, τὴν στραβόλην, τῶν ἀποχκυνωτικῶν, τῶν φρύλων σκέψεών των.

'Απὸ τὸν πόθον μας αὐτὸν τὸν εὑνενι καὶ ὑψηλόν, καὶ τὸ προρίνυμα πρέπει νὰ εἴναι τῶν γενναίων εἰς τὸν ἀναγεννώμαντον τόπον μας ἔργων, θ' ἀντλήσωμεν τὸ θάρρος, θ' ἀντλήσωμεν τὴν δύναμιν γιὰ νὰ τραβήξωμεν ἀμπρός, ἀδιάφορη ὀλότελα διὰ τὴν κρίσιν τῶν πολλῶν ἀνεπικέκοτοι ἀπὸ τὸν ἑθμοφορούμενο τὴν προσποιημένην περιφρένην· ἀπαθεῖς διὰ τὰ κενάς δους καὶ γυδκίας φρασσόλγιας τῶν ἴργολαβικῶν ἀνικλαβόντων τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν, σύγχρονον πενταρολόγων.

Καὶ δὲν εἰν' ἀληθές πᾶς απὸ δάνδρον δὲν πέρται μ' ἐνα κτύπημα, αἰλιάζεται δμως· καὶ μὲ τὸν ἀγῶνα ποῦ ἔμας τάραρη μανλαρμάνυρα· — ἀγῶνα εἴλι-

χρινέις δι' ἑκείνους ποσὶ ήμποροῦν καὶ δι' ἑκείνους; ποσὶ θελουτοῦ τὸν ἐκτιμήσουν — ἔχομεν τὴν ἵκηντοί την διδόμεν τὸ πρῶτον θυρράλεον κτύπημα, καὶ ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, τὴν ἀπόλυτον, πῷ; Ήδὲ δώσωμεν καὶ τὸ τελευταῖον.

* *

Τὸ πρῶτον λοιπὸν πρᾶγμα ποσὶ ἔκχεν δ. κ. Γ. Νάζος, ἀναλαμβάνων τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν, ἡτοῦ νὰ ἐπιφέρῃ μίσειην μεταβολῆς εἰς τὴν καθολικὴν καλλιτεχνικὴν τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ ἴδρυματος πορείαν.

Τὰ διάφορα πίνακτι, οὐδὲποτε πᾶλικες οὐδὲ ἄλλα κι ἀνάλογοι συνθέσεις διοικήτη τοῦ παλαιοῦ Ὀδείου ὁργάνων ἔξετέλει τότε· τὰ διάφορα χορικὰ τῷ; «Λουκία» οὐδὲ τῷ; «Νέρμαχ» οὐδὲ τῷ; «Σαπφοῦς» ποσὶ ἐτραγουδοῦσσεν ὁ χόρος του· οὐδὲ ἀκτελέσσεις ὅπο τὸν μαθητῶν εὐλήπτων, καθηκρῶν καὶ ἀπλῶν συνθέσεων — ἀναλόγων πρὸς τὸ πιεζόν καὶ τὰς ἀποκτόντες τοῦ περιβάλλοντος· οὐδὲ η ἐν γένει δροῦ. Ὅγιης καὶ εὐτυνείδητος τοῦ ὑπὸ τὸν Α. Καττεκούζην τὸν Ὀδείου καλλιτεχνικὴ ἔργασία, διὰ τὸν νέον διεύθυντήν, ἡτοῦ ἡν διὰ σρχλερὸν καὶ ἐπιβλαβές, ἀνιστελον διως καὶ ἀκαίρον πάντας σύστημας τοῦ τόπου μης μορφώσεως.

Τὶ οὐδὲ εἰπῆ ἀκτέλεστις μιᾶς συμφωνίας τοῦ Pedrotti καίρηνης, οὐδὲ διχι τοῦ Schumann· οὐδὲ Σονάτας τῶν Scarlatti, οὐδὲ διχι τοῦ Bach; Η τὶ σημαίνει οὐδὲ μάθητὴς μίαν γοναπά τοῦ Durante, οὐδὲ διχι μίαν aria ἀπὸ τὸν «Προρήτην» τοῦ Meyerbeer;

Τὶ σημασίαν ἡμποροῦν νὰ ἔχουν ὅλη κατά, τὴν στιγμὴν διοικοῦντον τόσο Γερμανικὰ Ὀδεῖκ, μὲ τοὺς ὄργανισμούς των καὶ μὲ τὸ θυμράσιον μορφωτικόν τους σύστημα;

Κλωτσικὸν λοιπὸν — μὲ τὸ δκνεικὸν παποῦτει ποσὶ τοῦ ἔρόρεσκον οἱ προστάται του — εἰς τοὺς περιττοὺς τοῦ παλαιοῦ Ὀδείου τοιχοὺς, οἱ ὄποιοι μὴ περικλείοντες τίποτε, ἐπρεπε ἔξαπαντως νὰ γκρεμισθοῦν.

Καὶ ἔκλωτσις, φίλε μου, καὶ ἐγκρέμισσα καὶ ἐπιδοπάτητεν, διτι οὐ εἰλικρίνεις τὸ αἰσθητικὸν οὐδὲ η ὀρθορροσίνη ἀνείγειρεν.

— Παρκδώσετε εἰς τὴν λήθην, ἔλεγεν ὁ νέος διεύθυντής τοῦ Ὀδείου πρὸς τὴν κοινωνίαν μης, ὅλην τὴν μουσικὴν ἔργασίαν ποσὶ ἔγινεν ἡώς τώρχ, οὐδὲ παρακολουθήσετε τὸ ίδικόν μου ὄργον. Παρουσιάζω καὶ ἡ νέαν βάσιν ἔργαστικας μὲ νέον πρόγραμμα, μὲ νέον σύστημα.

Κρημνίζω τὸ παρὰ τὴν ὅδον Πειραιῶς μουσικὸν σχολεῖον, οὐδὲ ἀνεγείρω Ὀδείον Εθνικόν!

“Οταν διως ἔνας, ἀναλαμβάνων τὴν διεύθυνσιν ὄποιουδήποτε καθιδράκτος, ζητήσῃ οὐ πρώτην τὰς δράτεις του πρᾶξιν, τὴν βίζικὴν τοῦ ὄργανισμοῦ αὐτοῦ μεταβολήν, Ήδὲ ἔχῃ βίβκις σπουδεῖς οὐδὲ ἔχει ἀκταράχητα ἐπιχειρήματα, ὅπει νὰ ὑποστηρίξῃ οὐδὲ τὸ ίδικόν του νέον σύστημα.

Ο κ. Νάζος δρως, καταχρημάτων δ. τι εί προσκόποι του άνεγγεικν, ποιον σύστημα ήχολούθησε· ποιον πρόγραμμα δρήματε· καὶ ποίου τέλους ἀργασίαν παρουσίασε, ποιού νὰ δικαιολογήσαι ἡ πρὸς τὸ παλαιὸν Ὀδεσὸν τόση περιφρήνησί του;

Ἄλλας καὶ αὐτὸ τὸ νέον σύστημα — τὸ ἐσφαλμένον οὐ μή, ἀδιάφορον — τὸ ἐφήρμωσε διότι πράγματι ἀντελίρθη τὸ ἐλλειπὲς τῆς καλλιτεχνικῆς τοῦ παλαιοῦ Ὀδείου πορείας, καὶ διότι πράγματι ἀνειροπίλητα μίαν ἰθαλὴν τοῦ Ἰδρύματος τούτου ἀποστολήν, οὐ δ. τι ἀκριτικός, τὸ ἕκαρε διότι κάτι ζηρεῖ νὰ παρουσίασῃ ἐπιτέλους δικροτεικὸν καὶ νέον εἰς τὰ ἀρελλή δημικτὴ τῶν λοιπὸν σφραγίδων ἀνθρώπων, ὅπο τὴν χρυσὴν τῶν ὄποιων κιγίδικ, τόσην ζωὴν καὶ τότην ασφάλειαν τὸ νῦν Ὀδεσὸν εύρηκε;

Ἐσὺ τὶ λέγεις φίλτατε;

‘Ἄλλ’ ἔστι τὸ νὰ εἰπῆς, καθὼς καὶ εἰ δίγοις ἔσται, μάτια εἰς τὴν συναίδησιν τῶν ὄποιων μίαν τόσον δικκίκιν καὶ τόσον ἀρμόζουσκαν θίσιν κατέχει ὁ νῦν τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν καὶ διευθυντής;

Οι ἀλλοὶ εἶδαν, πρηγκιλούθησκν τύρρην, καὶ ἀμέρρωσκν ἀρτὴν περὶ κάτοι καὶ δικαίον χρέων.

Ἐκεῖνοι τώρα ποῦ πρέπει νὰ συγκριτίσουν ἀκριβῆ γνώμην, κ.λ. πρέπει νὰ λάβουν σκρη καὶ ὀρισμένην ἴδεκν περὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ἐν γένει τοῦ Ὀδείου ἀργασίας, εἰναὶ οἱ πολλοὶ — Οἱ πολλοὶ οἱ χάσκοντας πρὸ ἐνὸς πράγματος τὸ ὄποιον νομίζουν δτὶ λάρπει. Οἱ πολλοὶ, οἱ προσκυνοῦντες τὸ κενὸν εἴδωλον, ὄπισθεν τοῦ ὄποιου παραληρεῖ ἡ ἀμέθεικ καὶ ἡ κομφότης.

Καὶ πρὸς τοὺς πολλοὺς αὐτοὺς σῆμαρι ἀκοτείνεικι ἔγα, θησαὶ κάριον οὐ ἀποταρθῆς έσύ, καὶ τοὺς λόγω, καὶ τοὺς βραγοφοριῶ:

— Θέλω νὰ σᾶς μαίσω — διότι εἰναὶ καρδεὶς νὰ τὸ γνωρίσσεται — ποὺν εἰναὶ τὸ Ὀδεσὸν μας· θέλω νὰ σᾶς δεῖξω ποικιλά εἰναὶ ἀργυροί του· θέλω νὰ σᾶς φανεράσω καὶ ποτὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀργασίας του κατῆς.

‘Ἄλλ’ ἐπειδὴ πιστεύω πῶς τὸ ἐκ τῷ προτέρῳ ἀπότερον καὶ ἔξ ἀρδεοῦ μιᾶς ἴδεικς κτύπημα, εἰναὶ ἀπίσκοπητικάτετον εἰς μίαν στιγμὴν κατέληπτον, — δπως εἰναὶ καὶ αὐτὴ τώρα — διὸ τὸ δι’ ἀναλύσας μεθιδικῆς βαθμιαῖς κατόπιν κρήμνημα τῆς ἴδεικς αὐτῆς ἴδεικς, εἰς ἀπορευθεῖσα κατέπι πρόσωπον αὐτὴ τὰ λόγια: — Τὸ κρήμνημα τοῦ παλαιοῦ Ὀδείου, ὃτο ἀργον ἀνθράκων ὁ ὄποιος μὲ τὴν αὐτὴν ἔξοδημένην σοβαρότητα, οὐ κέντει εἰς τὰ τριεβάθι τῆς γῆς σπλάχνη τὴν ἀνακάλυψιν κανενός . . . κορήτου, ἀν τοῦ ἀνέγγειλον ένα πρᾶτον διορίζεται διευθυντής Ἀστεροσκοπείου!

Αὐτὰ εἰναὶ λόγια ὅρθι· καὶ στρογγυλά.

Τώρα νὰ δηχεται ὑπομονήν, αὐτὰ τὰ θησαὶ λόγια νὰ τὸ διαλύσσεται καὶ ἀνελτικὰ ξεδιπλωμένα εἰς τὰς κατόπιν περὶ Ὀδείου Ἀθηνῶν ἀνοιετὰς ἀπιστολάς μας.

Νὰ εἰσθε δικαὶοις βέβαιοι, δτι μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἢν φυνὴ ὑπερβολικὸς τώρχ ὁ ἀνωτέρῳ χαρακτηρισμός. Καὶ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἔκδηπη, ἢν θελήστε εἰς βάρος μου νὰ σχολίζετε τὸ ἐλαττύριον τῶν λόγων μου αὐτῶν.

Τὸ κάθε σούσουρο, τὸ κάθε σχύλιο, τὸ κάθε εἴδους λογόχοι, δὲν εὑρίσκουν καμμίαν ἡχὴν εἰς τὴν φυχὴν μου μέσα. Λέγω τὴν ἀλήθειαν διότι ἡμπορῶ, διότι θέλω· διότι πρέπει νὰ τὴν εἴπω.

Καὶ θὰ λεχθῇ καὶ αὔριον· καὶ θὰ λεχθῇ καὶ μεθαύριον· η ἀλήθεια αὐτῆ, ἵστις ὅτου μάθετε τελείως, καὶ ἵστις ὅτου πεισθῆτε ἀπολύτως δτι τὸ ἔργον τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν, δχι μόνον ὡς σύστημα μορφωτικὸν εἶνε ἔκαρπον καὶ εἶνε ἀρροστατικόρ διὰ τὴν ἔξελικτικὴν τοῦ τόπου μης ἀργασίκην, ἀφοῦ εἶνε ζένον πρὸς τὸ περιβάλλον μης, ζένον πρὸς τὴν φυχὴν μης, ζένον πρὸς τὰς ἔθνικάς μας ἀνάγκας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ίδιον σύστημα κακῶς ἐμελετήθη· κακῶς ηννοήθη· κακῶς καὶ κάκιστα ἐφημέριη.

* * *

Ἐκεῖνοι λοιπὸν φίλτετε, διὰ νὰ ἐπανέλθω, δπου ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀνοίξουν ή νὰ κλείσουν τὶς πόρτες τοῦ Ὀδείου· ἐκεῖνοι ποῦ ἡμποροῦν· ν' ἀνυψώσουν ἕνα ἄνθρωπον δικαὶον ἡμποροῦν καὶ νὰ τὸν ποδοπατήσουν — διότι ἔτσι θέλουν· διότι κάρηγοντ τὸ κέρε τοὺς· διότι κάρηγοντ τὸ καπρίτοις τοὺς — ἐκεῖνοι δλοι πρχισαν μακαρίως καὶ ἡδονικῶς νὰ ἐντριφοῦν μέσα εἰς ἓνα καρμον ἀλλοκότου, γιὰ μὲς τοὺς κοινοὺς ἄνθρωπους, περιβάλλοντος, ἀλλάττο ὅποιον δι' αὐτοὺς ἐπεξεργάζε γύρω τὸν μυστικισμὸν μιᾶς νέας πλέον θρησκείας!

Καὶ πῶς δχι; Εἴρον τὸν ἀνθρωπὸν τέλος πάντων, ὁ ὄποιος καὶ ἐκήρυξε τὴν νέαν αὐτὴν θρησκείαν — Μὲ τὴν εὐκολίαν, ἀγκαπτὲ φίλε, ποῦ εὑρίσκει πάντα κανεὶς τὸν ἀνθρωπὸν, δτεν ποτὲ δὲν τὸν ζητήσῃ.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ἀφοῦ εἶδε μὲ πόσην εὐκολίαν ἀλλὰ καὶ πόσην στερεότητα θεμελιώνεται τὸ νέον του οἰκοδόμημα, αὐτὰ τὰ σημαντικὰ λόγια ἐψήφισεν εἰς τὸ αὐτὶ τὸν προστάτων καὶ θυμαριστῶν του.

— Διὰ νὰ ἡμπορέστε νὰ ἀκολουθήστε τὸ ίδιον μου τώρχ νέον σύστημα, καὶ διὰ νὰ εἶνε δυνατὸν ἡ πρακτικὴ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἐφαρμογή, ἀνκλήγους νὰ φέρῃ καρπούς, ἀποστρεφῆτε καὶ περιφρονήστε πρωτιστῶς καὶ απαραιγῆτε, δ, τι δὲν εἶνε καλαυτικὴ τῆς Γερραγάνης μονομιχή.

Καὶ πρχισεν ὁ νέος τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν διευθυντής, σιγὰ - σιγὰ ἀλλὰ ἀποτελεσματικῶς, νὰ μπολιαζῃ τοὺς περὶ αὐτὸν — ἀπὸ τὸν ἀνίδεον προστάτην του μέχρι τῆς κυρκ - Βέλνης, τῆς ἐκιστάτρικς τοῦ Ιδρύματος του — μὲ τὸ μακρόδιον τῆς Γερραγανίδας.

“Εἶνα πλέον καθίσθαι Βέρδης· εἶνα καθίσθαι Μακενά, καθίσθαι Μακενής, καθίσθαι Πουταίνης.

Οι μαθηταὶ τοῦ νεοῦ Ὀδείου, ἐπρέπε νὰ περνοῦν περιφρονητικὸς τόρος ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ ὄντακτα τῶν δικρόων Ιάκωβων, οἱ ὅποις ἀπέδραψαν κατὰ τὴν παλαιοῦ Ὀδείου, καὶ τὸ κατάντυτον ὥστε εἰπεῖν.

Τοῦ λοιποῦ ὁ φιλοτερράξει, ἡ Κοροφάγει, ἡ Μαραριάγει, ἡ Βενγροφάγει, μαζὲν μὲ τὰ διάφορα κόντορες καὶ πλάσια, οὐκ οὐληργήσουν τὸ ἔδαφος αὐτό. ἀπὸ τὸ ὅποιον οὐκ φυτίστη μίαν θύμρων τὸ σπάνιον ἔχετο καὶ ζηλεύμένο λουλούδι ποῦ οὐκ λέγεται. Κλιμακών πλεύση!!!

'Αλλ' ὁ κ. Νάζος, ἀρχόμενος ν' ἀναλαβῆ τὸν ἀντατάχτη ἰποκτίσιν, θέρη θέσεως, τὰς μουσικὰς μὲς κινήσεις, ἀμελέτης τὸν τίτλον μαζὶ ἀποθάνει τὴν φυλήν μαζὶ· ἐνώπιος τὰς ἀθνακάς μαζὲς ἀνάγκης, διὰ τὰ ἀργαθῆς σπάνιες θρησκείας ἔξαχολουθεῖ νὰ ἐργάζεται;

Καὶ ἐννοεῖ ὁ κ. Διευθυντὴς τοῦ Ὀδείου Ἀθηνῶν, οὗτον μὲ τὸ δικλινήριον τοῦ Γερμανισμοῦ ποτέ τὴν φυγὴν τοῦ ἀριθλοῦ αὐτοῦ πέμψει, ὁ ὅποιος διὰ τὴν Τριθύρων τοῦ περιμένει μίαν ημέραν ν' ἀποστρέψῃ τὸ παλέρωμα τοῦ φυγῆς του Τριθύρων μαζὶ, ποῦ δὲν εἰπώθη ἀκόμη. ἐννοεῖ τὸ μεγάλο τὸ δυαλόγον;

Καὶ ἐννοεῖ ἀκόμη πῶς ὁ καθές τοῦ Ὀδείου μαθηταὶ σύμμερον αὐτὶ ἡ κάθε ροήτρια, πῶς τότε κάθε σκήτη, καὶ τὸ κάθε σκλήρυ, ποῦ δὲ. Θέλει ν' αστραγάνη Frescobaldi αἴρην, ἀλλὰ διῆθι, έπως λέγει, Ilach. ποῦ δὲ. Θέλει Scarlatti, ἀλλὰ ζετεῖ Schumann. ποῦ ἀδιαφορεῖ διὰ τὸν Verdi ἀλλὰ ποῦ; Wagner, εἰναὶ τόσον οἰκτρὰ θύματα τὰς ἀλλοκότους καὶ ἀνακούστους συγχρηματικὲς τοῦ Ὀδείου μανίας;

Καὶ γνωρίζει ἐπίσης πῶς ἡ κοινωνία αὐτῆς, τὴν ἀποίειν ἀνίδεστι νὰ περρέψῃ καλλιτεχνικός, φεύγεται, καὶ φεύγεται φρεστὰ σύμμερον. διότι δὲν πιστεύεται, διότι δὲν ἔμπορει — ἀροὶ δὲν ἐμφοράθη — νὰ εἰσθάνεται τὸν Ilach ἢ τὸν αὐλῶν Γερμανῶν συνέδεται πάρα ἡσάεις μονοστήλη τοῦ πόλεως (!) μάτων — τὰς πρωτοκαυστικὰς αὐτῆς μοδης τὴν ὅποιαν αὐτῆς ἐθίσει μαζὶ ἀποβάλλεται ἐδό:

Εἶπε : Δὲν ἐμφοράθη, ὥστε νὰ ἔμπορει νὰ τὸν κινθανεῖ. Καὶ εἶπε μίαν ἀλήθευτην. Μίαν ἀλήθευτην ποῦ κανεὶς, Σεπτεμβρίου τὴν Διπτομερήν ἔξτεκτον τῆς πρακτικῆς τοῦ μαρρωτικοῦ τοῦ ευττέλειας ἐφερρευγῆς, ποῦ τὸ θέμα τόρος οὐκ εἰναὶ τῶν ἀπομένων ἀνακτῶν μας ἀποτελεῖ, κανεὶς δὲν διαμοιρισθεῖται πιστεῖν, έπως καὶ κανεὶς, ποῦ οὐκ περικαλεσθεῖται τυχόν αὐτῆς μαζὶ τὸν ἀγύνων — ἀπὸ τὸν κ. Γ. Νάζον. Εἶναι τὸν τελευταῖον ρεπορτάριον — οὐδὲ ἔμπορέστη νὰ ἀμφισβετήσῃ διὰ τοῦ γράφομεν καὶ διὰ τοῦ γράψομεν διηγήσην τὰς ὥρατικ πράγματα τὰ ὅποια τὸ φέμην καὶ τὸ ἀγυρτεῖα τούτου ἀπικατεῖται. Σημεῖον κατασπεῖρη σύμμερο.

Διαλέκτης οὖν.

Γεώργιος Αξιώτης.